

Izrael w obecnych czasach

Tak powiesz domowi Jakuba i to oznajmisz synom Izraelskim: Wy widzieliście co uczyniłem Egipcjanom, jak nosiłem was na skrzydłach orlich i przywiodłem was do siebie. A teraz jeśli pilnie będziecie słuchać głosu mego i przestrzegać mego przymierza, będziecie szczególną moją własnością pośród wszystkich ludów, bo moja jest cała ziemia. A wy będziecie mi królewskim kapłaństwem i narodem świętym. Takie są słowa, które powiesz synom Izraelskim – 2 Mojż. 19:3-6.

Izrael to naród o ponad 4000-letniej historii, której początki sięgają zawarcia przymierza przez Boga z Abrahamem. Po próbie wiary Abrahama, polegającej na gotowości do ofiarowania Izaaka, Bóg obiecał Abrahamowi liczne potomstwo (1 Mojż. 22:15-17). Abraham nie dożył wypełnienia tej obietnicy. Czytając historię dalej, dowiadujemy się, że dopiero na wnuku Abrahama – Jakubie – zaczęły się spełniać obietnice. Bóg zmienił imię Jakuba na „Izrael” (1 Mojż. 32:28).

Dla Boga Izrael jest narodem szczególnym, narodem objętym obietnicą. Izrael jest tak wyjątkowym narodem, że Bóg nazywa go swoim synem. *Tak mówi Pan: moim synem pierworodnym jest Izrael – 2 Mojż. 4:22.* Mimo wielu przypadków w historii, gdy Izraelici odwracali się od Boga, On nie opuszczał ich. Bóg cudownie wyprowadził ich z Egiptu, ratował z różnych niewoli, ale także karał za nieposłuszeństwa wobec Niego. Podobnie jak w relacji ojca z synem, występowały zarówno błogosławieństwa, jak i kary.

HISTORIA

Po wyjściu z niewoli egipskiej, Bóg prowadził naród przez pustynię. Szacuje się, że Egipt opuściło ponad milion ludzi. Po ulepieniu cielca podczas nieobecności Mojżesza Bóg ukarał Izraelitów, co doprowadziło do śmierci wielu z nich. Wędrownika do Ziemi Obiecanej trwała 40 lat. Po wejściu do Kanaanu i pokonaniu okolicznych narodów ziemia została podzielona między 12 pokoleń, które wywodziły się od 12 synów Jakuba. Burzliwy okres sędziów charakteryzował się tym, że naród, za odstępstwo od Boga, popadał co jakiś czas w niewolę okolicznych ludów. Wówczas zwracał się do Boga o pomoc, a sędziowie, natchnieni przez Boga, ratowali Izraela z opresji. Mimo wszystko Izrael nie uczył się na błędach.

Późniejsze czasy to okres rządów królów. Izrael zapatrzony na inne narody chciał mieć króla. Mimo że Bóg od początku ich prowadził, pomagał i błogosławił, Izrael postanowił mieć widzialnego króla. W tym momencie Izrael wzgardził Bogiem (1 Sam. 8:7), jednak ich prośba

została wysłuchana. Pierwszym królem nad Izraelem został Saul. Po nim tron objął Dawid, aż w końcu Salomon, jego syn. Za czasów Salomona powstała świątynia, która stała się ważnym punktem państwa. Po śmierci Salomona dobre czasy dla narodu Izraelskiego dobiegły końca. Nastąpił podział na królestwo Judy, które utworzyły dwa plemiona (Judy i Beniamina), oraz na królestwo Izraela powstałe z pozostałych dziesięciu zbuntowanych plemion. Władcy w obu królestwach szybko się zmieniali w większości przypadków na złych. Jednak królestwo Izraela było gorsze i zostało podbite przez króla asyryjskiego za panowania króla Ozeasza, około 722 roku p.n.e. (2 Król. 17). Królestwo Judy było bardziej stabilne, ponieważ władza wywodziła się z linii Dawida. Mimo że w Judzie można było znaleźć przykłady dobrych królów (Asa, Joasz, Hiskiasz, Jozjasz), to i to królestwo również upadło. Za czasów króla Sedekiasza zostało podbite przez króla babilońskiego. Wówczas Jeruzalem zostało zburzone wraz ze świątynią, a ludność została przesiedlona i uprowadzona do niewoli (2 Król. 25). Za grzechy popełnione przez ten naród, za złamanie przymierza, Bóg postanowił ukarać go niewolą babilońską. *I będzie ta wszystka ziemia spustoszeniem i zdumieniem, a służyć będą te narody królowi Babilońskiemu siedemdziesiąt lat – Jer. 25:4.* Król asyryjski i babiloński posłużyli jako Boże narzędzia kary wobec Izraela (Izaj. 10:5; Jer. 27:6). W okresie niewoli prorocy tacy jak Ezechiel, Daniel, Jeremiasz, Zachariasz, Abakuk i Malachiasz, otrzymywali proroctwa dotyczące powrotu Izraelitów do Jerozolimy, które spełniły się w niedalekiej przyszłości, ale także te odnoszące się do czasów współczesnych. O tych proroctwach będziemy mówić w dalszej części rozważań.

Po wielu latach tęsknoty za swoją ojczyzną, gdzie znajdowały się ruiny świątyni poświęconej Panu Bogu, nadeszła dla Żydów możliwość powrotu do kraju, dzięki edyktowi wydanemu przez króla perskiego Cyrusa Wielkiego około 538 r. p.n.e. (Ezdr. 1:1-11). Po zdobyciu Babilonu król ten zezwolił Żydom na powrót do ziemi swoich przodków oraz nakazał odbudowę świątyni, dostarczając środki finansowe i materiały. W ten sposób zakończył się okres siedemdziesięciu lat niewoli babilońskiej, zgodnie z Boską zapowiedzią przekazaną przez proroka Jeremiasza: *Bo tak mówi Pan: Gdy upłynie dla Babilonu siedemdziesiąt lat, nawiedzę was i spełnię na was swoją obietnicę, że sprowadzę was z powrotem na to miejsce – Jer. 29:10.*

Dalsze losy historii Izraela to zmiany okupanta: najpierw panowanie Aleksandra Macedońskiego, następnie okres panowania Rzymu i pojawienie się zapowiedanego w proroctwach Jezusa. *Proroka jak ja jestem*

wzbudzi Ci Pan – 5 Mojż. 18:15, *Ale ty Betlejemie najmniejszy z okęgów judzkich z ciebie mi wyjdzie ten, który będzie władcą Izraela* – Mich. 5:1. Izraelici dobrze znali pisma i z wytęsknieniem oczekiwali przyjścia Wybawiciela. Jednak kiedy przyszedł Jezus, nie uwierzyli w Niego, ponieważ oczekiwali innego wysoko postawionego króla. Pan Jezus w pierwszej kolejności przyszedł do swoich braci: *Do swojej własności przyszedł, ale swoi go nie przyjęli* – Jan. 1:11. Oczekiwania związane z przyjściem wybawiciela były tak wielkie, że po śmierci Jezusa pojawiły się znowu wątplenia: *A myśmy się spodziewali, że On odkupi Izraela, lecz po tym wszystkim dziś trzeci dzień jak się to stało* – Łuk. 24:21. Wraz ze śmiercią Jezusa nastąpiło odrzucenie Żydów, a łaska przeszła do pogan. Rozpoczął się czas niełaski dla Izraela.

DWÓJNASÓB KARANIA IZRAELA

Mówcie do serca Jeruzalemu: ogłaszajcie mu, że się dopełnił czas postanowiony jego, że jest odpuszczona nieprawość jego, i że wzięt z ręki Pańskiej w dwójnasób za wszystkie grzechy jego – Izaj. 40:2.

Słowo „dwójnasób” pochodzi z hebrajskiego słowa *mishneh* i oznacza „dwukrotnie”. Okres dwójnasobu to dwa równe okresy, wskazujące na czas łaski i czas niełaski dla Izraela. Jak już zostało wspomniane, punktem zwrotnym tych okresów jest śmierć Pana Jezusa, o czym dowiadujemy się z fragmentu proroctwa Zachariasza 9:9-12. Fragment ten informuje nas, że Pan Jezus przyszedł do Izraela (w. 9), ale swoi go nie przyjęli, co wiązało się ze śmiercią na krzyżu (w. 11) i nastąpiła zmiana okresu na czas niełaski (w. 12). Wcześniej, do śmierci Pana Jezusa, trwał czas łaski dla Izraela. Za początek tego okresu przyjmuje się moment, w którym Jakub błogosławi swoim synom. Od tego punktu Izrael liczy się jako naród (Psalm 105:10). Według wyliczeń historyków okres od śmierci Jakuba do śmierci Jezusa wynosił 1845 lat. Przez ten czas zauważamy Boże kierownictwo nad Izraelem, od wyjścia z Egiptu, przez wszystkie niewole, aż do posłania Swojego Syna na świat. Żydzi nie przyjęli Go, co rozpoczęło czas niełaski trwający 1845 lat. Historia pokazuje, że problemy Izraela zaczęły się niedługo po śmierci Jezusa. Już w 70 r.n.e. nastąpiło zburzenie świątyni, a Izrael przestał istnieć jako naród i jako królestwo, lecz nie na zawsze. Bóg w swoim wspaniałym planie przewidział powrót Izraela do swojej ojczyzny. Tak jak Jezus przy pierwszym przyjściu przyszedł do Izraela, tak też przy drugim przyjściu jedną z misji jest wybawienie Izraela (Dan. 12:1). Szczególnym proroctwem o przywróceniu Izraela jest 37. rozdział księgi Ezechiela mówiący o „dolinie suchych kości”. Obliczając 1845 lat niełaski od śmierci Jezusa, dochodzimy do roku 1878.

ROK 1878. A PROROCTWO EZECHIELA 37. ROZDZIAŁ

Dochodzimy do przełomowego roku dla Izraela. Kończy się wtedy okres dwójnasobu karania narodu, a prorok Ezechiel w proroctwie o „dolinie suchych kości” mówi o powstaniu szumu i głosu: *A gdy prorokowałem, rozległ się głos, a oto powstał szum i zbliżyły się kości jedna do drugiej* – Ezech. 37:7. Proroctwo zaczęło się spełniać, a zapowiedzianym głosem był głos lorda Beaconsfielda (Żyda), ówczesnego premiera Anglii, na kongresie w Berlinie. Efektem tego spotkania było poprawienie warunków Żydów w Palestynie i otwarcie im drogi do ojczyzny, ponieważ Anglia sprawowała protektorat nad tamtymi terenami. Dotychczas martwe kości poruszyły się i rozpoczął się marsz w kierunku utworzenia państwa Izrael. Kolejnym mężem, który swoim patriotyzmem i energią pobudził proces gromadzenia się symbolicznych kości, był Teodor Herzl. W swojej książce „Państwo Żydowskie” uzasadniał konieczność przyznania Żydom prawa do Palestyny jako podstawy do przeprowadzenia akcji osiedleńczej. Ten program syjonizmu został przyjęty w 1897 roku przez kongres żydowski w Bazylei. W tym samym roku Herzl zapisał w swoim pamiętniku: *„W Bazylei stworzyłem państwo Żydowskie. Gdybym powiedział to publicznie – świat by mnie wyśmiał. Jednakże za 5 lat, a z pewnością za 50 wszyscy uznają ten fakt”*. Działalność rozpoczęły ruchy syjonistyczne.

A oto powstał szum – Ezech. 37:7.

Wydarzenia wojen światowych przyczyniły się do znacznego przyspieszenia procesu odradzania się narodu żydowskiego. Pierwsza wojna światowa – 9 grudnia 1917 – zostaje ogłoszona deklaracja Balfoura. Fragment tego dokumentu brzmiał: *„Rząd Jego Królewskiej Mości [czyli rząd brytyjski] przychylnie zapatruje się na ustanowienie w Palestynie narodowego domu dla narodu żydowskiego i dołoży wszelkich starań, aby umożliwić osiągnięcie tego celu”*. 29 listopada 1947 Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych przyjęło rezolucję w sprawie utworzenia Państwa Żydowskiego. 14 maja 1948 Żydzi w Palestynie ogłosili niepodległość Państwa Izrael po ponad dwóch tysiącach lat, gdy nie było ono obecne na mapach. *I zbliżyły się kości do kości, a oto pojawiły się na nich ścięgna i porosło ciało, i skóra powlokła je po wierzchu* – Ezech. 37:8. Rozpoczęła się wielka migracja do ziemi ojców. Z narodu pozornie martwego wyłoniło się silne państwo, które przywróciło do życia swój biblijny język starożytny. Pierwsza część wizji Ezechiela spełniła się: *I będą mówić: ten kraj niegdyś spustoszony, stał się podobny do ogrodu Eden, a miasta które legły w gruzach i były spustoszone i zburzone, są teraz obwarowane i zamieszkane. I poznają narody, które wokoło nas pozostały, że Ja, Pan*

odbudowałem to co było zburzone, zasadziłem to co było spustoszone, Ja, Pan, powiedziałem to i uczynię – Ezech. 36:35-36.

Oto ja zbiorę synów Izraelskich spośród narodów, do których przybyli i zgromadzę ich zewsząd i przyprowadzę ich do ich ziemi. I uczynię z nich jeden naród w tej ziemi na górach izraelskich i jeden król będzie panował nad nimi wszystkimi, i już nie będą dwoma narodami i już się nie rozdzieli na dwa królestwa – Ezech. 37:21,22.

Pan Bóg przez proroka Ezechiela przepowiada, że odrodzone państwo Izrael nie będzie już podzielone jak za czasów króla Salomona. Będzie jednym zwartym państwem, a także zapowiada powrót Izraelitów do ziemi praojców. Według badania „World Jewish Population” z 2021 roku zdecydowana większość spośród 15,2 mln Żydów mieszkała w dwóch państwach: 45% w Izraelu i 40% w USA. Główne czynniki tej emigracji to powstanie państwa Izrael oraz upadek Związku Radzieckiego. Szybkie tempo wzrostu Izraela, zgodnie z powszechnymi standardami, jest nietypowe dla krajów rozwiniętych. Od 1948 roku, kiedy powstało państwo Izrael, migracja doprowadziła do niemal dziesięciokrotnego wzrostu populacji Izraela. Od tamtej chwili do Izraela wyemigrowali Żydzi z ponad 130 krajów na całym świecie. W 1950 roku Kneset uchwalił „Prawo Powrotu”, które stanowiło prawną podstawę emigracji narodu izraelskiego. Zgodnie z tym prawem, każdy Żyd ma możliwość powrotu do Izraela i uzyskania obywatelstwa tego państwa. Poprawki, wprowadzone do tego aktu prawnego w 1970 roku, przyznają takie uprawnienia również potomkom Żydów, małżonkom Żydów oraz małżonkom potomków Żydów, którzy sami nie są Żydami. Dlatego oto idą dni, mówi Pan, że już nie będzie się mówić: *Jako żyje Pan, który wyprowadził synów izraelskich z Egiptu! Lecze: Jako żyje Pan, który wyprowadził synów izraelskich z ziemi północnej, ze wszystkich ziem, do których ich wygnał, i sprowadzę ich z powrotem do ich ziemi, którą dałem ich ojcom* – Jer. 16:14-15. Biorąc pod uwagę krótką historię istnienia współczesnego państwa Izrael, osiągnięcie poziomu porównywalnego z nowoczesnymi państwami jest imponujące. Teraźniejszy Izrael to nowoczesne państwo, choć jeszcze w XIX wieku było pustkowiem. Dzisiaj ten kraj reprezentuje wysoki poziom gospodarczy i jest liderem w wielu dziedzinach nauki i technologii. Aż 20% laureatów Nagrody Nobla ma żydowskie korzenie. *I odmienię los mojego ludu izraelskiego, tak, że odbudują spustoszone miasta i osiedlą się w nich. Nasadzą winnice i będą pić ich wino, założą ogrody i będą jeść ich owoce* – Amos. 9:14.

PATRZCIE NA DRZEWO FIGOWE

Spójrzcie na drzewo figowe i na wszystkie drzewa. Gdy widziecie, że już puszcza pąki, sami poznajecie, iż lato już blisko. Tak i wy, gdy ujrzycie, że to się dzieje, wiedźcie, iż blisko jest Królestwo Boże – Łuk. 21:29-31.

Wśród wielu znaków danych przez Pana Jezusa, znajduje się znak drzewa figowego, na który Jego naśladowcy mają zwracać szczególną uwagę. Drzewo figowe symbolizuje naród izraelski: *Znalazłem Izraela jak winne grono na pustyni, widziałem waszych ojców jak młodą figę na drzewie figowym* – Oz. 9:10. Choć apostołowie byli przekonani, że za czasów Jezusa Izrael zostanie wybawiony, tak się jednak nie stało. Żydzi odrzucili Jezusa i wypełnili się słowa: *niechaj nikt na wieki z ciebie owocu nie jada. A przechodząc rano ujrzeli drzewo figowe, uschłe od korzeni* – Mar. 11:14, 20. Rozpoczyna się opisywany wcześniej czas niełaski. Jednakże Pan Jezus mówi, aby nadal zwracać uwagę na drzewo figowe. Obserwując naród izraelski, widzimy, jak wypełniają się prorocтва i jak spełnia się znak dany przez naszego Pana. Co daje nam obserwowanie narodu izraelskiego? Znak drzewa figowego wiąże się z drugą obecnością Jezusa Chrystusa, a także obserwując przemiany w narodzie wybranym, zauważamy, że Królestwo Boże jest coraz bliżej.

Naród już istnieje, istnieją władze administracyjne, ale nadal brakuje mu *ożywczego tchnienia* (Ezech. 37:8). Powstały naród musi być wystarczająco doświadczony. Obecne władze nie zwracają się do Boga, lecz starają się zawierać porozumienia z innymi narodami. Minie jeszcze trochę czasu, zanim Żydzi uświadomią sobie swój narodowy błąd, polegający na skazaniu Jezusa na śmierć. Będą szczerze żałować i płakać *nad tym, którego przebodli* (Ezdr. 12:10). Pan przebaczy Izraelowi, podobnie jak Józef przebaczył swoim braciom. Bóg zmieni ich serca z kamiennych na mięsiste, ustanowi z nimi nowe przymierze i obdarzy ich błogosławieństwem (Jer. 31:31-32). Kiedy więc powróci to ożywcze tchnienie do Izraela? To nastąpi, gdy Kościół zostanie skompletowany i uwielbiony, a Izrael odzyska duchowy wzrok i przyjmie Jezusa jako oczekiwanego przez siebie Mesjasza, a Bóg zawrze z nimi Nowe Przymierze. Narastający antysemityzm na świecie i konflikty z innymi narodami sprawia, że Żydzi nie będą już szukać pomocy u sojuszników, lecz tak jak za dawnych czasów uwierzą i zaufają Bożej pomocy.

Choć czas zawarcia Nowego Przymierza nadal należy do przyszłości, a zupełność z pogan jeszcze nie weszła (Rzym. 11:25), to wyraźnie widzimy, że drzewo figowe się odradza. W Izraelu coraz częściej słyszymy o Jezusie, pojawiają się nowe grupy religijne, które uznają

Jezusa za Zbawiciela. Jest to zatem okres zbliżania się czasu, kiedy Izrael uzna Chrystusa za Mesjasza. Zauważamy, że „zima” zbliża się ku końcowi, a zapowia-

dane „lato” – Królestwo Boże – jest coraz bliżej.

Organek Robert